

Барди радості й жаги

Джон Кітс

Барди радості й жаги!
Ваші душі в ці луги
І понині заглядають,
Хоч давно вгорі витають.

Там тепер в одному хорі
З вами сонце, місяць, зорі;
Там громи й потоки; там
Під омріяним гіллям,
Посідавши-злігши, друзі
Гомонять із вами в лузі,
Тільки оленям богів
Не заказанім; де звів
Дзвоник синє напинало;
Де в троянди перебрало
Зілля пахощі, а та
Пахне так, як за літа
На землі найкращі квіти
Не навчилися пахтіти;
Там співають солов'ї
Не пестушки майові,
А божественно-довічні
Речення філософічні,
Давню казку золоту
Про захмарну висоту.
Ви — в раю, і разом з тим —
На землі, і нам, земним,
Ваші душі позосталі
Стежку вказують у далі,
В пристановище святе,
Де ви в щасті живете;
І нагадують щоденно,
Як недовго, як нужденно
Ми на світі живемо
І яке несем ярмо
Темних пристрастей і злоби,
Слави, сорому, жадоби;

Кажуть нам, чим дужі ми
Й щó нам гірше від чуми.
Так ви роните й відсутні
Нам поради незабутні.

Барди радості й жаги!
Ваші душі в ці луки
І понині заглядають,
Хоч давно вгорі витають.